

Список використаних джерел:

1. Ферт О. Формування інклюзивної освітньої політики як основний інструмент успішного залучення дітей з особливими освітніми потребами до умов загальноосвітнього середовища / О. Ферт // Вища освіта України. – 2009. – Т. 2. – С. 191–194.
2. Ферт О. Історико-соціальні засади становлення й розвитку інклюзивної освіти / О. Ферт // Вища освіта України. – 2010. – Т. І(19). – С. 524–530.
3. Камінська О. Особливості адаптації студентів з особливими потребами до умов навчання у ВНЗ / О. Камінська // Сучасні проблеми навчання, виховання та інклюзії людей з особливими потребами в загальноосвітній простір. – Розділ І. – С. 75–84.

Гирка І.В.

викладач,

Комунальний заклад

«Харківська гуманітарно-педагогічна академія»

Харківської обласної ради

**ОРГАНІЗАЦІЙНІ ТА ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ
ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ
ІНФОРМАТИКИ В ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ**

Аналіз науково-педагогічної літератури (В. Афанасьєва, Н. Болюбаш, А. Денберя, В. Максимов та ін.) показує, що в даний час існують різні підходи до визначення терміна «організаційні та педагогічні умови». Зокрема, Н. Болюбаш організаційно-педагогічні умови визначає як сукупність взаємопов'язаних факторів, які необхідні для ціленаправленого процесу формування професійної компетентності з метою формування ключових та базових компетенцій [2, с. 78].

На думку В. Афанасьєва, основу компетентнісно орієнтованих організаційно-педагогічних умов навчання майбутніх вчителів повинні складати «суб'єкт-суб'єктні» відносини між викладачем і студентами. При цьому викладач повинен виступати не в ролі «інформатора», в систематизованому вигляді представляє навчаються матеріал дисципліни, а «управлінця», який проектує, організовує, контролює, коригує, координує навчально-пізнавальну діяльність студентів, «створює для кожного з них інформаційне середовище і пропонує для використання науково-обґрунтовані дидактичні засоби, адекватні його стильовим особливостям і ступеня навченості» [1, с. 6].

На думку А. Дендебері ефективність процесу розвитку професійної компетентності майбутніх вчителів інформатики забезпечується таким комплексом організаційних і педагогічних умов: інформатизація освітнього простору педагогічного ВНЗ за допомогою конструювання спеціального інформаційно-дидактичного середовища; технологічне забезпечення процесу розвитку професійної компетентності майбутніх вчителів інформатики, що включає модель цього процесу, модульну педагогічну технологію і способи проектування інформаційно-дидактичної середовища педагогічного ВНЗ і розвитку професійної компетентності; педагогічний моніторинг розвитку професійної компетентності студентів і готовності викладачів до педагогічної

підтримки цього процесу; створення можливостей для професійно-творчої самореалізації викладачів і студентів педагогічного ВНЗ в умовах інформаційно-дидактичного середовища [3, с. 42].

Отже, теоретичний аналіз основних понять дослідження проблеми формування професійної компетентності майбутніх учителів інформатики став підґрунтям для визначення і обґрунтування організаційних та педагогічних умов її формування.

Організаційні та педагогічні умови будемо визначати як сукупність взаємопов'язаних і взаємозумовлених чинників, які забезпечують цілеспрямований процес формування професійної компетентності майбутніх учителів інформатики в процесі фахової підготовки. Проаналізувавши організаційні та педагогічні умови, виділені науковцями, ми пропонуємо такі організаційні та педагогічні умови формування професійної компетентності майбутніх учителів інформатики в процесі фахової підготовки: організація та мотивація фахової підготовки і викладацької діяльності. До цієї умови відноситься відповідність змісту методичного забезпечення сучасним освітнім тенденціям; забезпечення активного саморозвитку та самовдосконалення. Полягають у створенні студентами навчальних проєктів, якими вони зможуть керувати та які будуть упроваджені в навчальний процес; ця умова також дозволяє виявити особисті та професійно-значущі якості студентів, які, на жаль, часто бувають неповністю розкриті під час навчання; використання та інтеграція інформаційно-комунікаційних, інноваційних педагогічних технологій в освітній процес. Вона полягає в застосуванні наявних, упровадженні нових технологій і застосуванні інноваційних форм подання, обробки, зберігання та використання інформації в паперових та електронних формах; упровадження міжпредметних зв'язків і реалізація всіх напрямів підготовки студентів, за допомогою якої відбувається формування базової, фахової та інформаційної компетентностей.

У межах нашого дослідження, проаналізувавши низку наукових робіт, ми виділили та обґрунтували організаційні та педагогічні умови формування професійної компетентності майбутніх учителів інформатики, до яких, належать: організація та мотивація фахової підготовки; забезпечення активного саморозвитку, самовдосконалення та самореалізації; використання та інтеграція інформаційно-комунікаційних, інноваційних педагогічних технологій в освітній процес; упровадження міжпредметних зв'язків і реалізація всіх напрямів підготовки студентів. Кожна з цих умов відповідає за формування певних компетентностей (базова, фахова, інформаційна, аналітична, науково-дослідницька, інструментальна, проєктивна, комунікативна, міжособистісна), що у сукупності складають професійну компетентність майбутніх учителів інформатики.

Список використаних джерел:

1. Афанасьев В. В. / В. В. Афанасьев Педагогические технологии управления учебно-познавательной деятельностью студентов в высшей профессиональной школе: Автореферат на соиск. учён. степ. докт. пед. наук: (13.00.01). – М., 2003. – 48 с.
2. Болюбаш Н. М. Формування професійної компетентності майбутніх економістів засобами мережевих технологій: дис. кандидата пед. наук: 13.00.04. «Теорія і методика професійної освіти» / Надія Миколаївна Болюбаш. – Ялта, 2011. – 290 с.

3. Дендеберя А. П., Петьков В. А. Формирование профессиональной компетенции у будущих учителей информатики в условиях информационно–дидактической среды педагогического вуза // Вестник Адыгейского государственного университета. Серия 3. Педагогика и психология. – 2009. – № 3. – С. 41-45.

Гош В.Є.

старший викладач,

Київський медичний університет УАНМ

ПРОБЛЕМА ВНУТРІШНЬОШКІЛЬНОГО КОНТРОЛЮ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ПЕДАГОГІЦІ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХХ – ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

Проблему внутрішньошкільного контролю найбільш детально розглянуто в теорії управління загальноосвітніми школами. Цю проблему педагогічна наука вивчає починаючи з 30-х років минулого століття. У досліджуваний період проблему внутрішньошкільного контролю в системі управління загальноосвітньою установою досліджували А. Димитрієв, Г. Єльнікова, Л. Калініна, Ю. Конаржевский, Т. Сорочан, Т. Шамова, Є. Хриков та ін. Питання внутрішньошкільного контролю на сьогоднішній день можна вважати найбільш розробленим напрямком школознавства. Проте й сьогодні його дієвість неадекватна поставленим перед школою завданням.

З одного боку, небажаний розрив між теорією і управлінською практикою та недостатній рівень ефективності внутрішньошкільного контролю пояснюються повільним упровадженням у школах сучасних концепцій, інноваційних підходів щодо визначення мети й завдань контролю в умовах кардинальних перетворень, які відбуваються у національній системі освіти України, а подекуди навіть свідомим нехтуванням з боку значної частини директорів шкіл рекомендаціями сучасної психолого-педагогічної науки з цього приводу.

З іншого боку, на практиці здійснення внутрішньошкільного контролю негативно позначається вплив тоталітарних стереотипів, які ще й нині присутні у вітчизняній теорії школознавства.

Дослідження вітчизняних учених: О. Кузьміної, Є. Хрикова та ін. показали ряд причин зазначених проблем. Серед них: небажаний розрив між теорією та управлінською практикою: невміння поставити мету та завдання контролю в умовах функціонування сучасної школи; нерозуміння значення та можливостей впровадження інновацій в управління освітнім закладом; відокремлювання внутрішньошкільного контролю від інших видів діяльності керівника. Усе це призвело до абсолютизації внутрішньошкільного контролю та перетворення його на самоціль і знаряддя адміністративного впливу на вчителя як центральну фігуру навчально-виховного процесу [1; 2]. Таким чином, внутрішньошкільний контроль невіддільний від внутрішньошкільного управління. У зміст внутрішньошкільного контролю входить контроль за виконанням всеобучу, станом викладання навчальних предметів, якістю знань, умінь і навичок учнів, виконанням навчальних планів і програм, покласною і